

РЕШЕНИЕ

№ 142

гр. Варна, 04.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова

Членове: Даниела Св. Х.а
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Димитричка Д. Георгиева
като разгледа докладваното от мл.с. Александър В. Цветков Въззивно
гражданско дело № 20213100502717 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е въз основа на подадена от ИЛ. Н. ИЛ., чрез процесуален представител от адв. С.С., въззивна жалба срещу Решение № 262213/08.07.2021 г., постановено по гр. дело № 16188/20 г. по описа на ВРС, с което жалбоподателят е осъден ДА ОСИГУРИ ДОСТЪП на Н. Й. Н., чрез предоставяне на ключ или премахване на портална врата, пречатваща влизането с автомобил, ДО ВЪТРЕШНИЯ ДВОР на жилищна сграда, построена в Поземлен имот с идентификатор 10135.5506.322, с административен адрес: гр.*****, и ДА СЕ ВЪЗДЪРЖА от действия, изразяващи се във възпрепятстване на Н. Й. Н., да влиза с автомобила си и паркира във вътрешния двор на жилищната сграда, на основание чл. 109 от ЗС, както и да ѝ заплати сумата от 1480 лева, представляваща разноски по делото, на основание чл.78, ал. 1 от ГПК.

Въззивникът излага становище за неправилност на съдебното решение, както и че същото е постановено при нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди, че от исковата молба е видно, че Н.Н. черпи правата си като собственик на 15 кв. м. идеални части от поземления имот, върху който е построена жилищната сграда, и което ѝ давало право на достъп във вътрешния двор с цел паркиране на автомобила ѝ. В нотариалния ѝ акт, както и в този на праводателката ѝ липсвало такова споразумение относно прехвърлените 15 кв.м. Сочи, че първоинстанционният съд неправилно е допълнил и обобщил искането на ищцата за достъп до вътрешния двор, като е формирал решението си на база общ достъп въобще до

него, тъй като исковите претенции на ищцата не били за пешеходен достъп, защото тя разполага с такъв, а за възможност за паркиране на автомобила ѝ в този двор. От исковата молба било видно още, че ищцата няма претенции за откритите паркоместа, отредени на двете физически лица, легитимиращи се с Нотариален акт за учредяване на право на строеж от 27.11.2007 г. на нотариус П.Д. - № 332 в НК, район ВРС, а само за тези открити паркоместа за ЖСК „Мизия - 1“ по нотариалния акт. От подаване ѝ и до хода по същество на производството пред ВРС, ищцата излагала само твърдения за правото си да паркира автомобила си във вътрешния двор въз основа на нейните права като собственик на 15 кв. м. идеални части от ПИ, но нито веднъж не се позова на правата си като етажнен собственик, а в доклада по делото не била указана нуждата от доказване на възникване на ЕС. В нито едно свое изявление ищцата не е оспорила решенията на ЖСК, Споразумението със собствениците на поземления имот и нотариалния акт за учредяване право на строеж досежно откритите паркоместа, така че да се налага доказване волята на взелите тези решения.. Праводателката на ищцата с молба и декларация от 03.02.2016 г. до ЖСК „Мизия - 1“ за приемането ѝ като членкооператор приела решението на от 12.10.2015 г., с което откритите паркоместа във вътрешния двор /кота +0.00/, първи етаж /партер по архитектура/ били отредени за ползване от членкооператора И.Н. И. или посочени от него лица срещу задължението на последния да осъществява изцяло за своя сметка всички действия без изключения по поддръжка и ремонт на настилната. С придобиването на апартамент № 10 в жилищната сграда, ищцата придобила от своята праводателка всички нейни права и задължения по отношение на членство □ в ЖСК. На следващо място, жалбоподателят оспорва извода на първоинстанционния съд, че етажната собственост в сградата по см. на чл. 38, ал. 1 ЗС, е възникнала едва след като е издаден първия нотариален акт на членкооператор в сградата, защото само тогава собствениците са повече от един - ЖСК и първия членкооператор, снабдил се с нотариален акт, тъй като освен тях изначално съсобственици са били Т.Г.А. и А.Г.С.. Поради изложеното твърди, че етажната собственост не е възникнала след първия нотариален акт на първия членкооператор, а след акт 14 на сградата и решението на ЖСК от 12.10.2015 г. е взето след създаване на етажната собственост. От друга страна счита, че е ирелевантно дали решението е взето преди или след обособяването на сградата по етажи, тъй като още преди възникване на етажната собственост трите лица са разпределили собствеността и ползването, включително върху паркоместата, като единствен и изключителен носител на правото на ползване местата с номера 11,12,13 и 14 по нотариален акт е ЖСК, а на останалите - двете физически лица. Счита, че независимо дали решенията са взети от ЖСК или от ЕС, съответно от етажните собственици или членкооператори, по силата на тях е отредено паркоместата да се ползват от конкретно физическо лице. В заключение излага твърдения, че първоинстанционният съд, без да е разполагал с правомощие, е отменил решенията на ЖСК и нотариалния акт за учредяване право на строеж от 2007 г. относно откритите паркоместа. Заявява готовност за постигане на споразумение между страните, в случай, че ищцовата страна е съгласна да ѝ бъде предоставен ключ от металната врата, но в изпълнение на посочените решения и сделки не паркира автомобила си във вътрешния двор. Отправя искане за отмяна на

съдебното решение и присъждане на разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от Н. Й. Н., чрез процесуален представител адв. Х.Х., с който въззивната жалба се оспорва като неоснователна и недоказана. Сочи, че протоколът, обективизиращ решението на ЖСК от 12.10.2015 г., на което се позовава въззивникът, е подписан само от него и от В.А., и е съставен единствено във връзка с процеса. Поради това счита, че първоинстанционният съд правилно е приел, че няма как ЖСК да учреди право на ползване на обща вещ преди да е учредена етажната собственост, още повече, че след възникването на последната ОС се явява единствен орган на управление, който е легитимиран да взема решения за поддръжка на общите част. Излага твърдения, че посоченото е в разрез с уговореното насрещно задължение на И. за ремонт и поддръжка на настилната на процесния обект. Позовавайки се на приложените по делото нотариални актове, въззиваемата твърди, че жалбоподателят е разпродавал идеални части от поземления имот като места за паркиране, а съгласно чл. 110, ал. 1 от ЗС паркомаято може да бъде само земя, а не сграда или постройка, постоянно прикрепена към земята. Същите не представлявали и самостоятелен обект съгласно дефиницията на пар. 5, т. 39 от ЗУТ, а съгласно приложеното съдебно удостоверение от СГКК процесните наземни паркоместа не са обект на кадастъра и не се нанасят в кадастралната карта и регистри, от което страната извлича извод, че всеки който има жилище или някаква собственост в сградата може да паркира във вътрешния двор. В подкрепа на изложеното се позовава на разпоредбата на чл. 43, ал. 1 от ЗУТ. Излага твърдения още, че паркомаястото, което не е изградено като гараж не може да бъде предмет на вещнопрехвърлителни сделки, съответно не може да бъде обект на владение. Поради изложеното счита, че въззивникът неправомерно е поставил врата, ограничаваща достъпа до вътрешния двор, с което е оштетена не само въззиваемата, но и всички останали добросъвестни собственици. Моли за потвърждаване на решението като правилно и законосъобразно.

Депозирана е още частна жалба от ИЛ. Н. ИЛ., чрез адв. С.С., срещу Определение № 265702/15.09.2021 г., постановено по гр. дело № 16188/20 по описа на ВРС, с което е оставена без уважение молбата по чл. 248 от ГПК, подадена от частния жалбоподател за изменение в частта за разноските на решението по делото. С нея се отправя искане за отмяна на обжалвания съдебен акт като неправилен и необоснован и се претендира редуциране на присъдените разноски в полза на ищцата до размера от 880 лева, по съображения за липса на фактическа и правна сложност на казуса, както и липса на процесуална активност от ищцовата страна относно събиране на доказателствения материал по делото.

В срока по чл. 276, ал. 1 от ГПК от ГПК не е постъпил отговор на частната жалба от насрещната страна.

В проведеното по делото открито съдебно заседание въззивникът, чрез своя процесуален представител поддържа депозиранияте жалби и моли същите да бъдат уважени, а обжалваните първоинстанционни съдебни актове – отменени. Претендира присъждане на разноски. Въззиваемият не изпраща представител.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището

на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Производството пред Варненския районен съд е образувано въз основа на искова молба от Н. Й. Н., с която са предявени иски с правно основание чл. 109 от ЗС за осъждане на ответника ИЛ. Н. ИЛ. да предостави ключ или премахне на портална врата, пречатваща влизането с автомобил във вътрешният двор на жилищна сграда, построена в Поземлен имот с идентификатор 10135.5506.322, с административен адрес: гр.*****, както и да се въздържа от действия, изразяващи се във възпрепятстване на ищцата Н. Й. Н., да влиза с автомобилът си и паркира в този имот.

Ищцата твърди, че с ответника са съсобственици в дворно място, като последният ѝ отказва достъп до вътрешния двор, където да паркира автомобила си. Сочи, че с нот.акт №126, том IV, рег.№9065, дело №644 от 2007г., лицата Т.Г.А., А.Г.С. и ответника ИЛ. Н. ИЛ., като управител на ЖСК"Мизия-1" с ЕИК.148058446, заедно с В.Е.А. и Н.М.М., всички в качеството си на съсобственици на ПИ с идентификатор №10135.5506.322, находящ се в гр.*****, взаимно си учредяват правото на строеж върху обособени обекти в бъдеща шестетажна жилищна сграда с РЗП 1003.56 кв.м. След изграждането и въвеждането в експлоатация на жилищната сграда върху поземления имот, Т.Г.А. и А.Г.С. продали на ответника ИЛ. Н. ИЛ. 210 кв.м. от същия имот, целият с площ 300 кв.м. По този начин ответникът придобил повече от 2/3 от идеалните части от мястото, заедно с притежаваните апартаменти в постройката. При продажба на някое от жилищата, той се разпореждал и с идеални части от поземления имот, като заявявал, че те давали право на паркиране в него. Така през 2016 г. продал на праводателката на ищцата - Г.Й.И. 15 кв.м. от ид.ч. от процесния недвижим имот, без в нотариалния акт да е налице вписване относно правото да се паркира в него. Едва две седмици по-късно ответникът прехвърлил на трето за спора лице Т. И.а 14.5 кв.м. ид.ч.от същия вътрешен двор, но с изрично изписване в договора да се ползват като паркоместо №10. Ищцата сочи, че на 14.08.2020г. с нот.акт №128, том V, рег. №6962, дело №779/14.08.2020г. на нотариус с рег.№513 на НК - К.К. закупила от посочената по-горе Г.Й.И. собственият си АПАРТАМЕНТ №10 с идентификатор №10103.5506.322.5.10, находящ се в построената сграда в гр.*****, както и закупените с нот.акт с №115 - 15 кв.м. идеални части от ПИ с идентификатор №10135.5506.322, които ид.части, е трябвало да се ползват, като наземно паркоместо, разположено във вътрешният двор. След като закупила жилището в гр.Варна, ищцата твърди, че е решила да започне ремонт и обзавеждане на същото. Свързала се с домоуправителя за предоставяне на ключ от порталната врата, служеща за вход към вътрешният двор на жилищната сграда, а той я пренасочил към ответника И., който ѝ отказал достъп с автомобил до вътрешния двор с аргумент, че ищцата не била собственик на паркоместо. Счита, че закупените от Г.Й.И. 15 кв.м. идеални части от поземления имот ѝ дават право да паркира във вътрешния двор, като ответникът необосновано я възпрепятства да осъществява това свое право, поради което моли за уважаване на исковата претенция с присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника И.И., с който изразява

становище за допустимост, но неоснователност на иска. сочи, че с нотариален акт за учредяване на право на строеж № 136, т. IV, рег. № 9065, дело № 644/27.11.2007 г. Т.Г.А., А.Г.С. и

ЖСК „Мизия-1" ЕИК 148058446, в качеството си на съсобственици на УПИ III-1655, кв. 126 по плана на част от 29-ти район, площ 300.00 кв. м., с административен адрес: гр. *****, взаимно си учредяват право на строеж за посочените в горесцитирания нотариален акт имоти, включително и на паркоместа в двора, на кота +0.00. В посочения нотариален акт всички паркоместа на партерен /първи приземен/ етаж в архитектурния проект били написани като първи етаж на сградата, а следващите етажи са жилищни. Твърди още, че на кота +0.00 на сградата има позиционирани 7 паркоместа, от които три са закрити (намират се под втори /първи жилищен/ етаж на сградата), а останалите 4-открити, за които ищцата желае ключ от входната врата, която води до тях. Същите били обособени като открит паркинг. Ответникът сочи още, че паркингът се намирал на покрива на подземния паркинг, който покрив е на терена, поради което се явява обща част на сградата. По отношение на процесните паркоместа с Протокол от 12.10.2015 г. на ОС на ЖСК „Мизия-1" е взело решение да се ползват от членкооператора И. Н. И. или посочени от него лица, срещу задължение той да осъществява изцяло за своя сметка всички действия без изключения по поддръжка и ремонт на настилната след гаранционните срокове по „Наредба №2 от 31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България и минималните гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти" на МРРБ. Посоченото решение било напълно оправдано, тъй като по този начин отговорността на всички етажни собственици за ремонт и поддръжка на тази обща част следвало да се поеме изцяло от ответника. На следващо място сочи, че праводателката на ищцата е придобила членствени права в ЖСК „Мизия-1" за апартамент № 10 и е приела Устава и всички решения на ЖСК до момента на приемането си, поради което ищцата не можела да има повече права от нейната праводателка, нито да ревизира решенията на ЖСК, които нейната праводателка е приела -в това число и Протокол на ОС на ЖСК „Мизия-1" от 12.10.2015 г. Тя е придобила от праводателката си 15 кв. м. идеални части от поземления имот, като в никой от нотариалните актове на двете нямало изявление, че идеалните части ще се ползват като наземно паркоместо, разположено във вътрешния двор. Закупените от праводателката на ищцата, а след това от ищцата 15 кв. м. идеални части от поземления имот представлявали идеални части от земята, необходима за обслужване на сградата по предназначение. В заключение сочи, че разполага със свободен достъп двора, който се осъществявал чрез врата, от която се влиза и излиза, включително до открития паркинг. По изложените съображения моли за отхвърляне на иска с присъждане на разноски.

Предявеният негативен иск намира правното си основание в разпоредбата на чл. 109 от ЗС, която налага в тежест на ищеца да установи в условията на главно и пълно доказване правото си на собственост върху процесния поземлен имот, както и конкретните действия или бездействията, с които ответникът ограничава възможността му да упражнява това свое право необезпокоявано и в пълния му обем. Съобразно задължителните постановки на ТР

№4/2015 г. на ОСГК на ВКС правото на собственост върху имота има значение за основателността на негаторния иск, но то остава извън от предмета на делото и по него не се формира сила на пресъдено нещо.

В настоящия случай не е налице спор относно притежаваното от ищцата абсолютно право, като същата се легитимира като собственик на АПАРТАМЕНТ №10 с идентификатор №10103.5506.322.5.10, находящ се в построената сграда в гр.*****, както и 15 кв.м. идеални части от ПОЗЕМЛЕНИЯ ИМОТ с идентификатор №10135.5506.322., въз основа на приложения по делото нот.акт №128, том V, рег. №6962, дело №779/14.08.2020г. на нотариус с рег.№513 на НК - К.К., който обективира сключения с Г.Й.И. договор за покупко-продажба. Последната е придобила прехвърлените 15 кв.м. ид.ч. от ответника ИЛ. Н. ИЛ., който по силата на нот. акт № 115/07.04.2016 г., ѝ е продал само 15 кв.м. ид.ч. от собствените си 145 кв.м. ид.ч.от процесния поземлен имот.

Страните в производството не спорят и относно факта, че достъпът до вътрешния двор на сградата се извършва чрез две врати – голяма и малка, като ищцата Н.Н. разполага единствено с ключ от малката, осигуряваща ѝ пешеходен достъп. Поради това не е спорно и обстоятелството, че тя е възпрепятствана да влиза с автомобил в поземления имот, тъй като не разполага с ключ от голямата врата. В посочения смисъл е налице и изрично признание от насрещната страна. извършено от процесуалният ѝ представител в проведеното в първоинстанционното производство открито съдебно заседание на 16.04.2021 г., поради което обстоятелството е прието за безспорно между страните.

Доколкото липсва спор относно извършените от него действия и бездействия, ограничаващи достъпа с автомобил на въззиваемата до вътрешния двор на сградата, на които същата се легитимира като съсобственик, единствено спорни между страните се явяват въпросите относно правото на последната на такъв достъп, както и насрещното право на ответника да го ограничава.

За установяване на характера на спорния поземлен имот при първоинстанционното разглеждане на делото е изготвена СТЕ, заключението на която съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. Видно от него е, че обособената част за паркиране под колонадата представлява част от обема на сградата, застроена на партерното ниво. Тя е част от конструкцията на сградата, и по-точно - част от покривната плоча на подземния етаж. Обособената площ за паркиране на партерния етаж, свободна от застрояване над терена, представлява част от покривната плоча на подземния гараж.

Между страните не е спорно още обстоятелството, а и от приложените по делото нотариални актове се установява, че процесната сграда заедно с поземления имот, в който същата е изградена, са в режим на етажна собственост, доколкото отделните обекти в нея са притежавани от двама или повече различни собственици. При сгради, в които етажи или части от етажи принадлежат на различни собственици освен правото на собственост върху отделните самостоятелни обекти съществува и съпритежание на общите части. Същите са неизчерпателно изброени в чл. 38 от ЗС: това са земята, върху която е построена сградата; дворът; основите, външните стени, **покривите**, главните линии на всички видове

инсталации както и всичко друго, което е елемент на сградата и което по естеството си или по предназначение служи за общо ползване. Предвид изложеното процесният вътрешен двор, представляващ част от покривната плоча на подземния гараж, по предназначението си се явява обща част, а тя по силата на разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗС не може да бъде самостоятелен обект на права, а е притежание на всички собственици и служи за общо ползване.

Начинът на ползване и управлението на тази незастроена част се определя по решение на Общото събрание на собствениците в етажната собственост по реда на ЗУЕС. Съгласно чл. 5, ал.1, т.1 от ЗУЕС собствениците на самостоятелни обекти имат право да използват общите части на сградата по предназначение, но същевременно са длъжни съгласно чл.6, ал.1, т.1 от същия закон да не пречат на другите собственици да ползват общите части. От компетентност на Общото събрание на собствениците е вземането на решения относно използването на общите части - чл.11, ал.1, т.10, б."и" от ЗУЕС.

Посоченият принцип относно управлението и ползването на общите части е залегнал и в разпоредбата на чл. 43, ал. 3 от ЗУТ (ДВ бр. 101/2015г.), съгласно която ако урегулираният поземлен имот е обща част на сградата - етажна собственост, то местата за паркиране се разпределят от Общото събрание на етажните собственици, а ако земята не е обща част на сградата, то паркирането се осигурява чрез разпределение на ползването на свободната дворна площ, която не е необходима за ползване на сградата по предназначение.

Съобразно съдебната практика на Върховния касационен съд, обективизирана например в Решение № 57 от 29.06.2021 г. по гр. д. № 3007 / 2020 г. на II г.о., когато незастроената част на двора е предназначена за места за паркиране и липсва решение на Общото събрание на етажните собственици за ползването на тази обща част или взетото решение е отменено по реда на чл. 40 от ЗУЕС, то съсобственикът, който е лишен от възможността да ползва двора за паркиране, може да защити накърненото си право чрез негативния иск по чл. чл.109 ЗС ал.1 от ЗС, ако спрямо него се извършват неоснователни действия, с които му се пречи да упражнява правото си на собственост.

В настоящия случай не само, че не се твърди Общото събрание на ЕС да е приело такова решение, но и изрично въззивникът отрича това обстоятелство. От своя страна той обосновава легитимацията си да се разпорежда и да управлява дворното място, обособено като паркинг, с решение по протокол от 12.10.2015 г. на ОС на ЖСК „Мизия-1“, с което паркоместа №№10, 11,12 и 13 са предоставени за ползване на И.И. срещу задължение за поддръжка и ремонт на настилната на терена след изтичането на гаранционните срокове.

Цитираното решение не може да замести липсата на такова на Общото събрание на ЕС, освен поради различния характер и правните последици на двете, още поради факта, че ЖСК „Мизия-1“ не е станала собственик на процесните паркоместа, които не са самостоятелен годеж обект на собственост. В съдебната практика константно се възприема становището, че същите не са такъв по смисъла на § 5, т. 39 от ДР на ЗУТ, а представляват необособена и несамостоятелна реална част от парцел, сграда или отделен обект в нея, и поради това не

може да бъде предмет на прехвърлителна сделка, съответно суперфиция, а е възможно единствено прехвърлянето на идеални части от самия обособен обект.

С оглед гореизложеното, следва да се приеме, че по силата на приложения по делото НА № 126/17.11.2007 г. ЖСК „Мизия-1“ не е станала едноличен собственик на процесните паркоместа, част от вътрешния двор на сградата, тъй като същите не са годен обект на собственост, а е придобила съответните идеални части от поземления имот. По изложените съображения ОС на ЖСК не е компетентно да взема решения относно ползването и поддържането на същите места за паркиране и те не са противопоставими нито на останалите съсобственици на поземления имот към 12.10.2015 г., нито на последващите съсобственици със самостоятелен обект в етажна собственост. Същото важи и за сключеното между Т.А., А.С. и И.И. споразумение от 15.01.2016 г. С възникването на етажната собственост, съгласно разпоредбата на чл. 43, ал. 3 от ЗУЕС, единствено общото събрание на етажните собственици е компетентно да разрешава въпросите относно осигуряването и ползването на необходимите места за паркиране във вътрешния двор на сградата, представляващ обща част. В конкретния случай то е възникнала след изграждане в „груб строеж“ на цялата сграда, тъй като освен ЖСК, носители на правото на строеж са и двете физически лица Т.А. и А.С.. Въпреки, че от доказателствата по делото може да се обоснове извод, че завършването на сградата се е случило преди вземане на решението на ОС на ЖСК от 12.10.2015 г., то посоченото обстоятелство е ирелевантно, тъй като върховния орган на ЖСК не е бил компетентен да вземе решение относно управлението на съсобствения поземлен имот.

По същите съображения следва да се приеме, че извършените транслативни сделки от ответника, в които е уговорено, че продадените идеални части от поземления имот следва да се ползват като паркоместо не са породили целения вещно-прехвърлителен ефект. Посоченото уточнение не поражда никакво правно действие между страните, още по-малко спрямо другите съсобственици, като всеки един от тях има право да ползва общите части в еднакъв обем и по един и същ начин, включително да влиза с автомобил през вратата, осигуряваща достъп до поземления имот за превозни средства. Това е така, защото до вземането на решение от Общото събрание на ЕС, с което окончателно да се уреди режима на ползване, по силата на чл. 5, ал.1, т.1 от ЗУЕС собствениците на самостоятелни обекти имат право да използват общите части на сградата по предназначение. Същевременно между тях, включително и между страните в настоящото производство, действа забраната на чл.6, ал.1, т.1 от същия закон, която не допуска никой от собствениците да пречи на другите да ги ползват. В настоящия случай ответникът с действията си, ограничаващи достъпа до общия поземлен имот, пряко нарушава законоустановената забрана, както и общото правило, изискващо да упражнява правото си на собственост, по начин, по който не пречи на другите съсобственици да си служат с вещта според правата им. По изложените съображения негаторният иск по чл. 109 от ЗС, с който се претендира осъждането му да преустанови тези свои действия и да осигури пълен достъп на ищцата до вътрешния двор, представляващ обособен паркинг, включително и с автомобил, се явява основателен и като такъв следва да

бъде уважен. С оглед съпадението в решаващите изводи на двете съдебни инстанции, първоинстанционното решение подлежи на потвърждаване на основание чл. 272 от ГПК, като валидно, допустимо и правилно.

По отношение на подадената частна жалба срещу Определение № 265702/15.09.2021 г., постановено по реда на чл. 248 от ГПК:

Ищецът в първоинстанционното производство е предявил осъдителни искове, с които се претендира осъждане на ответника ДА ОСИГУРИ ДОСТЪП на Н. Й. Н., чрез предоставяне на ключ или премахване на портална врата, препятстваща влизането с автомобил, до вътрешния двор на жилищна сграда и ДА СЕ ВЪЗДЪРЖА от действия, изразяващи се във възпрепятстване на Н. Й. Н., да влиза с автомобила си и паркира във вътрешния двор на жилищната сграда.

Всяко едно от предявените искания представлява отделен неосъществим иск, по отношение на който е приложим минималния размер на адвокатското възнаграждение, предвиден в чл. 7, ал. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. на ВАдвС – 600 лева. Присъденото възнаграждение в размер на 1200 лева за двата иска е съобразен с минимумът по наредбата, с оглед на което искането за неговото редуциране, съответно и частната жалба за отмяна на определението, с което то е оставено без уважение, се явяват неоснователни. Само за пълнота на обосновката следва да се посочи, че посоченият размер на адвокатски хонорар изцяло съответства на фактическата и правна сложност на делото и извършените процесуални действия от пълномощникът на ищцовата страна, поради което определението по чл. 248 от ГПК се явява правилно и на това самостоятелно основание. По изложените съображения първоинстанционното същото следва да бъде потвърдено изцяло.

Въззиваемият не е отправил искане за присъждане на съдебно- деловодни разноски в настоящото производство, поради което такива не му се следват.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 262213/08.07.2021 г., постановено по гр. дело № 16188/20 г. по описа на ВРС, с което ИЛ. Н. ИЛ., ЕГН *****, гр.*****, е осъден ДА ОСИГУРИ ДОСТЪП на Н. Й. Н., ЕГН *****, гр.*****, чрез предоставяне на ключ или премахване на портална врата, препятстваща влизането с автомобил, ДО ВЪТРЕШНИЯ ДВОР на жилищна сграда, построена в Поземлен имот с идентификатор 10135.5506.322, с административен адрес: гр.*****, и ДА СЕ ВЪЗДЪРЖА от действия, изразяващи се във възпрепятстване на Н. Й. Н., да влиза с автомобила си и паркира във вътрешния двор на жилищната сграда, на основание чл. 109 от ЗС, както и да ѝ заплати сумата от 1480 лева, представляваща разноски по делото, на основание чл.78, ал. 1 от ГПК.

ПОТВЪРЖАВА Определение № 265702/15.09.2021 г., постановено по гр. дело №

16188/20 по описа на ВРС, с което е оставена без уважение молбата по чл. 248 от ГПК, подадена от ИЛ. Н. ИЛ. за изменение в частта за разноските на решението по делото.

Решението подлежи на обжалване, с касационна жалба по реда и условията на чл. 280 от ГПК в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____